

at der skal ansættes sagkyndige Undersøgere, har jeg tænkt mig, at det skulde være Mænd, der i Virkeligheden kunde anstille saadanne Undersøgelser. Det tror jeg ogsaa har været den almindelige Opfattelse; men ganske vist, jo ringere disse Folk ere, og jo billigere de som Følge deraf kunne være, desto mere vil Laboratoriet faae at bestille, men desto mere vil ogsaa Frygten voege for, at disse Mænd skulle begaa Feiltagelser ude omkring i Landet i deres Embedsomraader. Det, som man altsaa vilde vinde paa den ene Haand, tror jeg nok, man vilde tabe paa den anden. Men hvorledes disse Mænd end vilde blive — og jeg tror ikke, at min ærede Sidemand her til venstre har nogen Garanti for, at det vil blive almindelige Politibetjente —, ser jeg ikke rettere, end at der, hvis den høitærede Justitsminister foretrækker at have virkelig sag- og sagkyndige udbannede Mænd, ikke i dette Forslag er det Mindste, som er til Ginder for, at han kan ansætte dem og give dem, hvad saadanne Mænd forlange for deres Arbeide. Der er ikke Noget somhelst nævnt i Lovforslaget om Lønnens Størrelse. Der er ikke sagt Noget om, at det skulde være Politibetjente; den høitærede Minister har Frihed i saa Henseende, og jeg antager, at ikke blot denne Justitsminister, men at enhver Justitsminister, vil foretrække at faae Professorer, som have gennemgaaet en videnskabelig Skole, til ude omkring at anstille disse Undersøgelser, hvilket ogsaa vil være den eneste betryggende Veie at gaa. Men hvad vil det koste? Jeg antager, at disse 25 Embedsmænd, der blive at ansætte, vel maa regnes til 50,000 Kr. om Aaret idetmindste, og det er vist meget lavt regnet; maaste vi kunne sætte det til 100,000 Kr.; tage vi i alt Tald Laboratoriet med, er der vistnok slet ingen Tvivl om, at det Allermindste, man kan tænke sig, at den Institution vil koste, som man vil indføre ved denne Lov, er 100,000 Kr. om Aaret. Det, antager jeg, er lavt regnet. Men er det dog ikke for dyrt betalt, navnlig naar vi staa som her, at vi maa sige, at vi paa en vis Maade købe Ratten i Sækken, at vi ikke ret vide, hvad det er, vi faae for disse Penge? Jeg vil sige, at var det virkelig saa, at det var konstateret, at man for Dieblicket var ifærd med i stort Omfang at forgive den fattige Befolkning, da vilde jeg sige, at saa maatte vi betale Noget for at hjælpe den; men naar der i Virkeligheden ikke foreligger nogen Sikkerhed for, at der sker Noget, der er Grund til at komme i saa megen Affekt for, forekommer det mig, at dette ikke stemmer med dette Things sædvanlige økonomiske Sands paa eengang at give saa uhyre Summer fra sig uden at have nogen Sikkerhed for, naar vi kunne faae dem tilbage igjen. Gave vi eengang indrettet Laboratoriet og ansat de 25 Mænd, vil det være meget vanskeligt, naar vi ikke tage et udtryffeligt Forbehold i den

Henseende, at blive af med dem igjen. Jeg tror, at det Hele saa bliver bestaaende i det Uendelige; de 25 Mænd blive gamle, komme paa Pension, og saa kommer der 25 nye Mænd, og saa kommer der atter Pension osv. Det er Noget, som har vakt min Betænkelse. Jeg kan ikke være med til at gjøre slige Udgifter, i alt Tald ikke paa det Materiale af Oplysninger, som vi for Dieblicket have til vor Naadighed. Paa den anden Side skal jeg ogsaa villig erkjende, at selve Sagen er en saadan, at den fortjener Sympathi og meget vel kan siges at være et Samfundsanliggende; det er dog et Anliggende af nogen Bigtighed, at de Levnetsmidler, som forhandles, og som vi skulle leve af, ikke blot ere ustabelige, men nyttige, og jeg skal for mit Vedkommende ikke være uwillig til at støtte Justitsministerens Bestræbelse for at indføre Forbedringer paa dette Omraade. Det er for at indbetomme en saadan mulig Trang, at det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds (Berg) og jeg have tilladt os at stille de Vædringsforslag, som findes under Nr. 7 og Nr. 33. De ere stillede som Undervædringsforslag til § 2 og § 4. Det Tidspunkt, paa hvilket de ere indgivne her, have noget begrundet den Form, hvorunder de ere fremkomne, idet det jo ved 3die Behandling ikke er muligt for 2 Medlemmer at stille selvstændige Vædringsforslag. Meningen med det første, nemlig det, der er stillet til § 4, er den, at vi sige som saa: Der kan være Grund til at faae indrettet et Laboratorium her i Landet til Støtte for Straffemyndigheden og navnlig da for at yde Sikkerhed for de Folk, der ere Gjenstand for Tiltale i Anledning af Forsalfkninger og Misligheder med Hensyn til Levnetsmidler, yde Garanti for, at deres Sag virkelig bliver oplyst forsvarligt og faar en sagkyndig Undersøgelse, som kan være Gjenstand for en retferdig Dom. Det anser jeg for at være Hovedopgaven for Laboratoriet, men jeg er ganske sikker paa, at Laboratoriet ingenlunde vil faae tilstrækkeligt Arbeide ved at undersøge de Sager, som Domstolene eller Politimestrene rundt om i Landet sende ind til det. Det vil ikke, det er jeg vis paa, kunne beskjæftige een Mand, end mindre flere. Derfor tror jeg, at Laboratoriet samtidig vil kunne udøve en hel anden Virksomhed. Jeg tror, at de ansatte Kemikere — vi foreslaa, at der skal ansættes 3 — ville faae rum Tid og Leilighed til at anstille den saglige Undersøgelse, som det vil være ønskeligt gaar forud for Sager af denne Bessaffenhed. De ville faae Tid og Leilighed til at sætte sig ind i, hvorledes det staaar til her i Landet med vore Levnetsmidler, i hvilket Omfang der foregaar Forsalfkninger, hvori disse bestaa, og ad hvilke Veie man søger at opnaa Fordel her i Landet ved Handel med Levnetsmidler. Det tror jeg nok, man vil faae tilstrækkelig Tid og Otium til; naar